

befolkningen der er i risiko for fattigdom, og det er altså så en relativ fattigdom, forstået på den måde at der er tale om dem, der ligger under halvdelen af den såkaldte meridianindkomst.

Af en netop udkommet rapport fra Kommissionen fremgår det dog, at Danmark sammen med de øvrige skandinaviske lande tilhører den absolutte top, når det handler om at have en lav andel af børn i lavindkomstgruppen, ligesom vi, når det gælder folks egen indkomst, er verdens måske mest lige samfund. Børn er også underrepræsenteret i lavindkomstgruppen, og vores system med indkomstoverførsler er i høj grad med til at udligne indkomstforskellene.

Lavindkomstgruppen er ikke en opgørelse af, hvilke danskere der er fattige i absolut forstand, f.eks. i den betydning, at de ikke har råd til mad, tøj og bolig. Lavindkomstgruppen er personer, som har en lav indkomst i forhold til den øvrige befolkning. Selv om alle f.eks. havde dobbelt så stor indkomst, ville der ikke være færre eller flere i lavindkomstgruppen, altså målt som relativ fattigdom eller lavindkomst.

Derfor er jeg uenig i den måde, som Enhedslisten fortolker opgørelsen i udviklingen i lavindkomstgruppen på og i den heraf følgende beskrivelse af det danske velfærdssamfunds tilstand. Efter min opfattelse er der i høj grad velfærd og også lige muligheder for alle i dagens Danmark. Men det betyder jo ikke, at der ikke er mennesker, der har det svært i tilværelsen og også har det for svært.

Derfor er der i høj grad brug for en indsats, som handler om at øge alle menneskers muligheder for at udnytte de muligheder, der er i det danske samfund. F.eks. er vejen til arbejdsmarkedet længere for nogle, end den er for andre. Og det er jo også baggrunden for, at regeringen har taget en række initiativer, f.eks. igennem det, der hedder »Ny chance til alle«, »Nye veje til arbejde« og »Fælles ansvar«.

Gennem behandlingstilbud til misbrugere, støtte-kontaktperson-ordninger, mentorordninger, afpassede tilbud til særlige grupper, f.eks. psykisk syge, er der jo netop blevet fokuseret på den målrettede hjælp, som er nødvendig, hvis vi skal hjælpe alle til et liv med et større indhold, men også et arbejde og med muligheder for at forbedre den økonomiske situation. Altså kort sagt kan man sige, at vejen til en højere indkomst i høj grad går over det at afhjælpe nogle af de barrierer, der er for, at man kan få en højere indkomst.

Man kan så også sige, at der er grupper, som er på ydelser som f.eks. førtidspension, som jo ikke uden videre har muligheden for at komme i arbejde. Der er muligheder med et skånejob, og der er også andre muligheder, men dem er der jo helt klart nogle der ikke er i stand til at benytte sig af. Derfor skal vi jo have en møderække om og nogle politiske drøftelser af, i hvilket omfang vi skal lave nogle ændringer i hele førtidspensionssystemet.

Modtagere af dagpenge, folkepension og førtidspension er i øvrigt generelt underrepræsenteret i lavindkomstgruppen. Gennem de senere år er der gennemført en række forbedringer for folke- og førtidspensionister, f.eks. er ældrechecken blevet indført, hvilket forbedrer vilkårene for godt 230.000 folkepensionister, og fra 2009 vil ældrechecken udgøre 10.000 kr. på 2008-niveau, hvad der jo må siges at være et betydeligt tilskud til den enkelte pensionists økonomi.

Førtidspensionister, der modtager den almindelige og forhøjede almindelige førtidspension på den såkaldt gamle ordning, har fået et økonomisk løft ved indførelsen af den ekstra tillægsydelse, der reelt ligestiller denne gruppe pensionister økonomisk med modtagere af mellemste førtidspension, hvad der jo også er et betragteligt løft.

Desuden gælder den sikrede mulighed for en supplerende pensionsopsparing og opsparing i ATP stort set alle grupper i det danske samfund, også mennesker uden for arbejdsmarkedet. Og der er indført en bedre mulighed for, at førtidspensionister også kan spare op via den supplerende arbejdsmarkedspension.

Heller ikke forslaget om at fjerne fradragsretten for pensionsindbetalinger til finansiering af forslaget mange merudgifter synes jeg hænger godt nok sammen. Der er godt nok fradrag for indbetalinger til pensionsordninger, men udbetalingen beskattes jo, når pensionen engang hæves. De penge, staten vil tjene på at ophæve fradragsretten, er således overvejende udtryk for en fremrykning af et provenu, som under alle omstændigheder vil komme til udbetaling, når pensionen kommer til udbetaling.

Faktisk kan man sige, at forslaget samlet set kunne medføre en svækkelse af fremtidens velfærd, fordi det vil føre til væsentlige merudgifter til forsørgelsesydelse til personer i den erhvervsaktive alder, lavere incitament til beskæftigelse og dermed lavere skatteindtægter, lavere incitament til pensionsopsparing og højere udgifter til forsørgelsesydelse til pensioni-